

EL DIFÍCIL ART DE DIBUIXAR FRONTERES

Tots sabem que el municipi de Vilobí d'Onyar comprèn tres pobles: Vilobí, Salitja i Sant Dalmai. D'una manera gairebé inconscient, potser més aviat per efectes de ritme, quan esmentem els tres pobles acostumem fer-ho en aquest ordre: Vilobí, Salitja i Sant Dalmai. Vilobí sempre va al davant.

Molts de nosaltres recordem les lliçons de Geografia de l'època escolar, quan ens apreníem de memòria el nom de les "provincias" i el de les "regiones". Madrid anava, també sempre, al davant: "Madrid, Toledo, Ciudad Real, Cuenca y Guadalajara". I encara més: Catalunya era formada invariablement per "Barcelona, Tarragona, Lérida y Gerona". Ens ho ensenyaven així, i així ho cantàvem. Potser sí que era qüestió de ritme, qui sap. Però el cert és que el gros anava sempre al davant.

Independència o segregació són dues aspiracions ancestrals en les comunitats petites que pateixen una mena de bandejament, volgut o no, per part del nucli gran. Des de sempre, els països petits han sentit la necessitat de limitar les fronteres com a justificació de la seva por a perdre la identitat. Però, de vegades, tancar-se pot ser, també, excloure la possibilitat que els altres coneguin la pròpia realitat. El temor a barrejar-se, la recança a participar en la vida cultural, econòmica o social dels nuclis que exerceixen la capitalitat administrativa, pot portar a l'ofegament dels pobles petits.

El desig d'independència o segregació va també paral·lel al desig d'assolir més poder per part del petit, en un intent de demostrar que no li cal la protecció o la dominació del gros per sobreviure. Tant l'excés de *victimisme* que demostra sovint el nucli petit com la prepotència que es desprèn gairebé sempre del que té les regnes del poder real, poden portar a reticències i malentesos greus entre dues comunitats. Igualment, l'extremisme de les dues postures corre el risc d'amagar l'abast real de la independència.

El municipi de Vilobí, encapçali qui encapçali l'ordre en què s'anomenen els pobles que en formen part, els engloba tots tres a efectes administratius. Malgrat això, cada un d'ells té els seus propis senyals d'identitat. I el dossier del present número de TOSQUIJA pretén tractar, justament, de la identitat del poble de Salitja.

L'equip de TOSQUIJA ha volgut, en aquesta ocasió, que des de Salitja mateix ens expliquin la seva història, els seus recursos, el seu tarannà, les seves aspiracions i, també, la seva opinió a l'entorn del centralisme que poden sentir que exerceix el poble de Vilobí sobre la seva comunitat.